

Rózsa Dezső

IMA A VAK EMBERHEZ

Te, akinek szeméből elszivárgott a fény,
Füleddel érzed, hogyan rohan a világ,
Kezedbe fehér bot szorult kényszeredetten,
Hogy végigkopogd a világ minden falát.

Én imádkozom érted!

Te, akinek ujjain formálódik minden,
Orrod, füled, tapintásod a meghatározó,
Álmaidban is a tudat az állandó kontroll, nincsenek színek,
Dobhártyádon még a csendről is az ész a visszhangzó.

Én imádkozom érted!

Te, aki nem tapasztalod, milyenek a színek,
Csak ha valaki elmesélte neked a tárgyak milyenségét,
S te, aki tanultad azt, hogy a rózsza vörös,
S így tudod, hogy mondjuk a galamb fehér.

Én imádkozom érted!

Te, aki kézfogásból megmondod, milyen az ember,
S kézzel érintesz mást, akit inkább látni kéne,
S felkapod fejed, ha más a zaj, mint ahogy lennie kell,
És, aki az utcasarkok légáramát megérzed

Én imádkozom érted!

Te, ki ujjad hegyével olvasol furcsa pontokat,
S viccelsz a nyomorúd kényszerűségével,
Gúnyolod magad, fájdalmát lelkednek, tudatodnak,
De csak te, mert ha más teszi, már megsértne.

Én imádkozom érted!

Te, akinek nem adatott látványa a fénynek,
Hiszen csak tudod, hogy létezik e drága elem,
Mégis érzed, s elégedett vagy melegével,
Mert rád omlik az árnyékok szorító ereje.

Én imádkozom érted!

Te, ki kezedben stigmát kénytelen viselni, mutatni,
Messziről látsszon, hogy vak ember vagy,
Kérdezhetnéd, miért teszem, miért imádkozom,
Válaszom oly egyszerű, mert vagyok magam is vak.

...Hát imádkozz értem!